

Hind 10 senti

VIKERKAAR

EESTI NOORSOO RAAMAT-AJAKIRI

VIII AASTAKÄIK

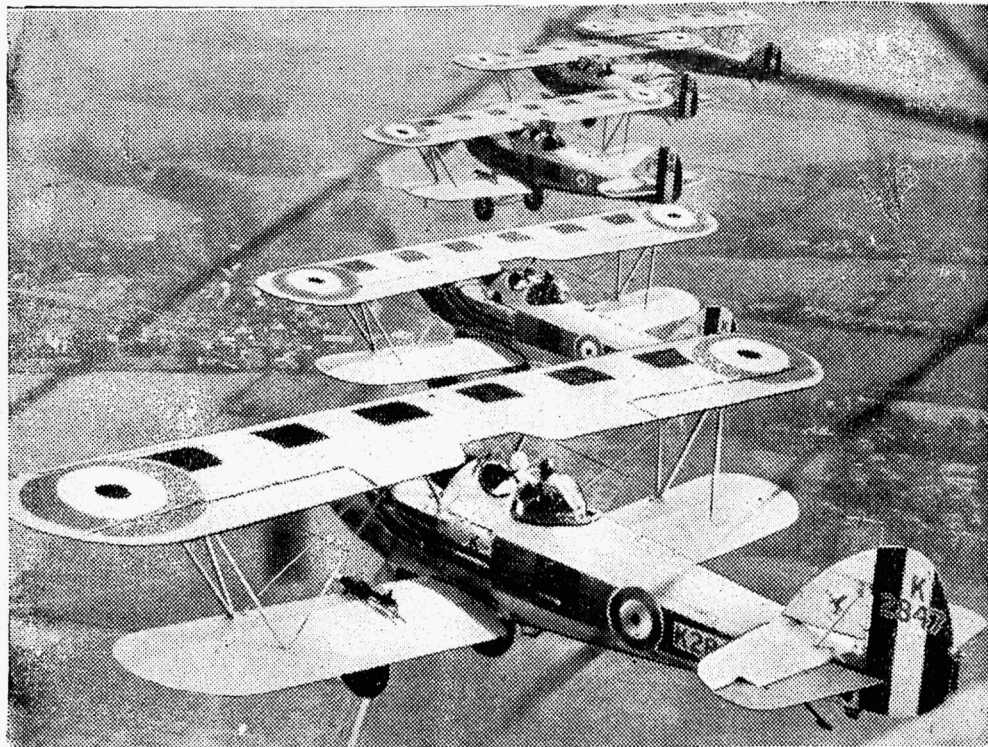
Nr. 32 Toimetaja M. NURMIK **Nr. 32**

HANS HUAN

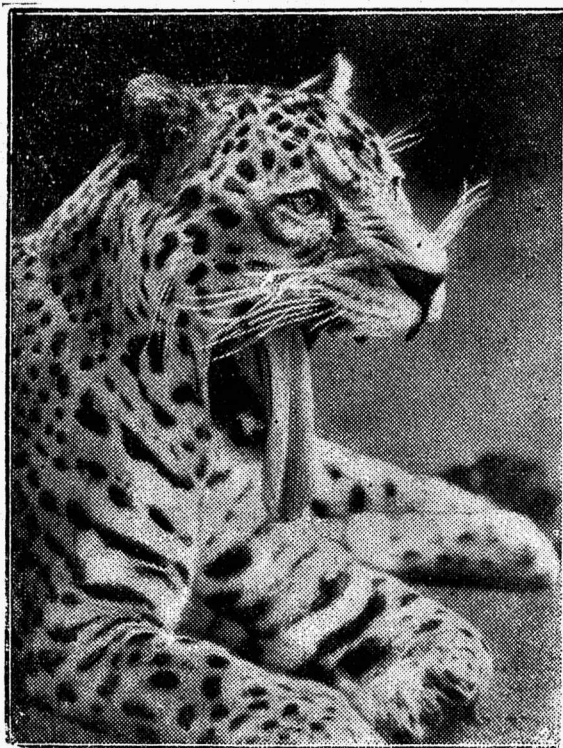
ALI BABA SURM

„TÕUKOOL“ — TALLINNAS 1933

Ülal: Lennu-eskadrill pilvedes.
Manööverdavate lennukite sirge
rivi vuristab läbi eetrikõrguste,
nagu kerge ratsavägi üle väljade.

Kõrval: „Kohutav“ karusnahk.

HANS HUAN:

ALI BABA SURM

Elevantidevaht Hennok nõudis täna väga vara härra direktoriga kokkusaamist. Viivu pärast see ilmuski poolrõivastunult töötuppa.

„Mis siis lahti on, Hennok?“ päris direktor ärevalt.

„Nagu härra teab, lähen ma varahommikul ikka alati toidulattu ja säält kuulsin säärast lärmi, nagu oleks elevantidekuur kokku varisenud. Ja selle vahele kostis Babu Nei trompetjas hääl. Ning väike Hat kisendas, kui ähvardaks teda surm. Haarasin ühte kätte luua, teise oda ja jooksin kuuri. Silmapilguks tarretusin: Ali Baba, vana isaelevant, oli väikese Hati kannul kui elav saatan! Poleks mitte Babu ikka ja jälle Babale oma teravate kihvadega kehha torganud, oleks väike ammugi surnud olnud!“

„Aga Hennok,“ hüüdis direktor, haarates vahi käed, „kuis on see võimalik? Ali on ju ööks alati eripuuri aheldatud ja...?“

„Ja-jah, härra! Tugev ankrukett lebas sääl, kuid purustalt, nagu oleks ta klaasist.“

„Ja mida teie tegite?“

„Mina? Ma hakkasin teda odaga täiest jõust torkima ja peksma — üks hobune poleks seda küll välja kannatanud! Kuid Ali ei pannud seda alul tähelegi. Kuid kui ma ta lonti ja varbaid tagusin — need on ta õrnimad kohad — siis sai tal minust „isu täis“, ning vihaselt möirates ja õrisedes põgenes ta kõrvalpuuri. Ja Babu — vana kaval ema — lükkas kohe ukse väljastpoolt kinni, ning mul jäi vaid tugeva klambri ja ketiga uks „lukustada“. Ja nüüd olen ma siin, härra direktor, sest iga minut on karta tema uuesti märatsema hakkamist!“

„Vahvalt tehtud, kallid Hennok!“ sõnas direktor mehe käsi raputades, „kuid nüüd ei jää meil muud üle, kui ära müüa see

must saatan. Kuid kahju on küll — säärast toredat looma ei saa me iial! Peaaegu kolm ja pool meetrit kõrge! Üks suuremaid aafriklasti, mis Euroopas on. Kölni loomaaed tahtis teda saada — säääl on ka puurid kindlamini ehitatud. Kuid kui ma vaid teaksin, kuidas teda sinna viia?”

„Ah, härra direktor, kui Ali Baba end kord rahulikuks määratseb, siis on ta ka mõned ajad rahulik. Kuid igal juhul peab see olema üks eriliselt tugev transportvagun. Siiski usun: küll me ta sinna viime!”

„Noh, läki nüüd teda vaatama!”

Direktor ja vaht läksid aeda elevantidekuuri. Säääl seisis suur, peagu must aafriklane vagalt kui lammas puuris... Vahtonis varbade vahelt puuri, läks looma juure ja sõnas:

„Häbene ometi, sa vana suur eesel! Põlvili! Maha!”

Ja vägev loom laskus, tasa kõrvu liigutades, põlvili.

„Tõsta mind oma turjale, Ali!”

Elevant haaras oma hiigellondiga vahi ning tõstis selle ettevaatlikult oma vägevale kaelale. Direktor esitas veel samal päeval pakkumise Ali Baba müügiks Kölni loomaaiale, mille see kohe ka ostis...

Ja kolm päeva hiljem saadeti Ali Babat raudteejaama. Vaht Hennok mõningate kaaslastega, direktor ja kaks tulirelvadega varustatud kütti moodustasid saatjaskonna.

Ali Baba läks jaamani kui koer... Samuti läks ta rahulikult puurvagunisse. Aga kui tal tagumisi jalgu aheldada taheti, vilistas üks manööverdav vedur tugevalt, läbilõikavalt... Hiiglane tõstis oma kõrvalestad üles ja pasundas vägevalt. Purustas mõne tõmbega ta paremat tagajalga hoidva keti ning vaguni sissekäiku sulgeva palkvõre ja oli raudteel! Vedur vilistas teiskordselt ja tossutas Ali Babale ligemale.

Ali Baba nägi teda. Hoi! Oleks tal ürgmetsas sääärane vastane olnud!

Ja nagu oleks ta ise ka täiel sõidul liikuv rong, sörkis Ali oma rauast vastase poole. Vedurijuht märkas peletist tulevat ja andis kohe tagasikäigu. — Asjatult! Ali Baba viha oli otsatu. Manööverdustee lõpul oli elevant masinani jõudnud. Hirmunud vedurijuht andis edasikäigu... Raudruun rühkis täie jõuga

edasi... Müriseva raksatusega kohtusid vastased! Masina puhvrid purunesid metslase hiigeljõu all; Ali Baba langes murdunud selgrooga liini kõrvale, kuna masin ülivihaselt loomast mööda tossutas...

Vaprale Hennokile tulid pisarad silma, kui mõned hästisihitud kuulid raskelt vigastatud Ali Baba elu lõpetasid...

MICKI-HIIREKESE KIRI JÕULUPUUST

Meie koolis peeti tänavu ka jõulupuud — aga „mokka“ läks. Ei tulnud sest õhtust teps ühtegi ilu ega tulu.

Oi — vahva ta oleks olnud, kui seda õnnetust poleks tulnud, aga mis sa hing ikka teed.

Tehti kõik nii suuri ettevalmistusi... Noh, kus oli alles kompekke ja maiustusi... ikka hulk kilogramme, aga ilma jääme. Eriti on minul sellest kahju, sest mina kui tegelane pidin saama kaks portsjoni: olin nimelt jõuluinglike.

Peokava oli järgmine:

Algus kell 6 õhtul, mille märgiks kustutatakse peosaalis kõik tuled; siis kostab vaikne jõululaul: „Ma tulen taevast ülevalt...“ ning ilmub jõuluinglike, käes suur põlev küünal, mille abil ta kõik küünlad jõulupuul süütab jne.

Ja et meil eht jõuluingleid polnud ja meie koolis pliksid ka ei käi, siis pidi selleks saama ks poiss — ja mina sain. Õpetaja palus mul kodunt tuua või osta üks küünal — niisugune hästi suur pidi see olema — ning andis mulle seks rahagi. Hakkasin siis kodus ringi vaatama, et võibolla saan ilma ostmata mõne säärase, jääb raha minule. Korraldasin omal algatusel läbiotsimise ülalt isa kabinetist kuni alla pesuköögini, mis mu hiilgava salapolitseiniku anni tõttu andis häid tagajärgi: leidsin isa gaasikompanii asjade hulgast (isa on g.-kompanii liige) ühe õige suure küünla — pikkus 25,1 sm ja paksus 5,2 sm, mujalt kaks väikest küünalt ja 28 küünalajuppi pikkustega 5—59 mm.

Võtsin selle suurema jõulupuu hääks...

Oli siis tol õhtul nõnda kena: laulukoor näitelavale eesriide taha valmis seatud, mina kah säälselle suure küünlaga. Niisugused valged inglitiivad olid mu selja külge kinnitatud, suur patsidega parukas pääs ja valge kleit, valged sukad ja kingad ja kõik valge.

Siis öeldi, et kohe algame!

Lauluõpetaja Laasisol seisis koori ees, korraldas ristlipsu ning tegi taktikepiga harjutusi. Ütles siis veel mulle, et Micki, kui sa nüüd lähed, tee hästi ilus naeratav nägu pähe, nagu ingel ikkagi...

„Hiireke! Valmis. Süüta küünal,“ kostis peokorraldaja hääl.

Paningi küünla põlema, aga leek oli üpris veider, lõi ikka sädemeid, ajas marudalt suitsu ja... siis kustusid tuled, eesriide hakkas mu ees vähehaaval avanema ja seljatagant tuli mahe lauluviis: „Maa-tuu-leen taevast üüleõvaalt...“

Oli kah niisukene õnnis tunne, nagu tuleksin ikka tõesti taevast... Astusin pidulikult näitelavalt alla — maru pühalik oli. Aga see põrgu küünal suitses otse õudselt ja tuld õieti pol-

nudki: muud ei olnud kui üks igavene suitsupilv. Ma ei liialda, kui ütlen nagu õlikiviküttel oleva veduri korsten... Proovisin õndsalt naeratada — mitte ei saanud, sest see suits polnud hari-lik, säärase veidra lõhnaga ja silmad pani vett jooksuma! Just kui kevadine ojake tuli pisarvett silmamunadest... Mitte õieti liigutada ka ei saanud, juba terve saal suitsu täis ja rahvas nuttis...

„Gaas!“ röögatas keegi...

See oli kui õli tulle! Kus tuli siis trügimist ja trampimist — igaüks katsus, kuidas aga saalist välja sai.

Gaas! Gaas! Gaas!

Süüdati tuled — no kus oli säääl varvaste sõtkumist ja paanikat. Tuba pahasti lehkavat ehk lõhnavat suitsu täis, inimesed nutavad, trügivad, tormavad, kiljuvad...

Gaas! Gaas! Gaas!

Enesel voolas vett silmist nagu mulin, küünal suitses järjest hullemini. Tõesti gaas! — — — — —

Viskasin tagaukse kaudu varvast tänavale. Ikka see rängalt suitsev küünal käes, ingliriided seljas. „Litsusin“ mööda ühte tänavat. Rahvas alul imestas, et inglid juba väljas...

„Gaas!“ kuulsin juba hüüdeid.

Gaas! Gaas! Gaas!

Ja rahvas oligi tänavailt kadunud.

Lidusin edasi. Korraga märkasin, kari kordnikke mu kanul. Lisasin auru: kordnikkude kari aina kasvas.

Gaas! Gaas! Gaas!

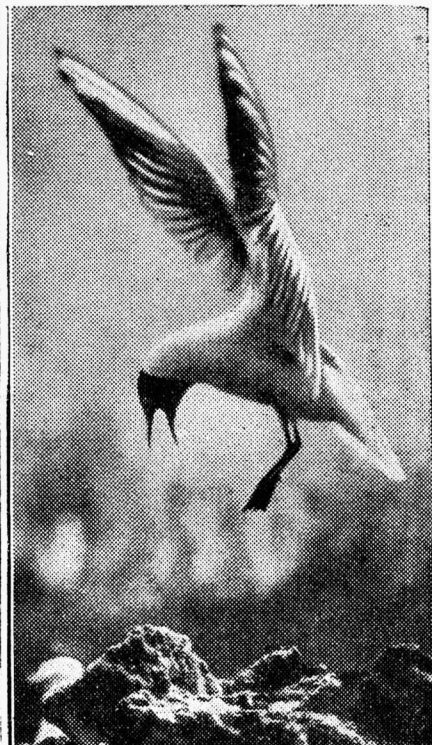
„Huihuuuuuuu...!“ oigas gaasisireen.

Minestusin...

Ärkasin kodus — oma voodis, silmad kibelesid. Toas marsis edasi-tagasi isa, käed seljal, nägu tulipunane vihast. Nähes mind ärkvel, käratas:

„Ah sina! Poinatt! Kas sa ka tead, mida oled teinud...? Või K. L. pisargaasiküünaldega inimesi kimbutama. Terve linn ärevuses!“

Minestasin teiskordselt...

Vilsandi linnuriigist.

Pahemal: Vaikasaare kaunimaid tiivulisi; paremal: naerukajak maandub.

Vilsandi on põhjamaa lindude paradiis. Möödunud suvel oli Saksa linnuteadlane dr. krahv Zedtwitz Vilsandis meie „lindude kuninga“ — kapten Thom'i juures külas ja kujutab oma raamatust „Vogelkinder der Waikariffe“ meie lindude paradiisi vilgast ja huvitavat elu. Mõlemad pildid on võetud tema raamatust.

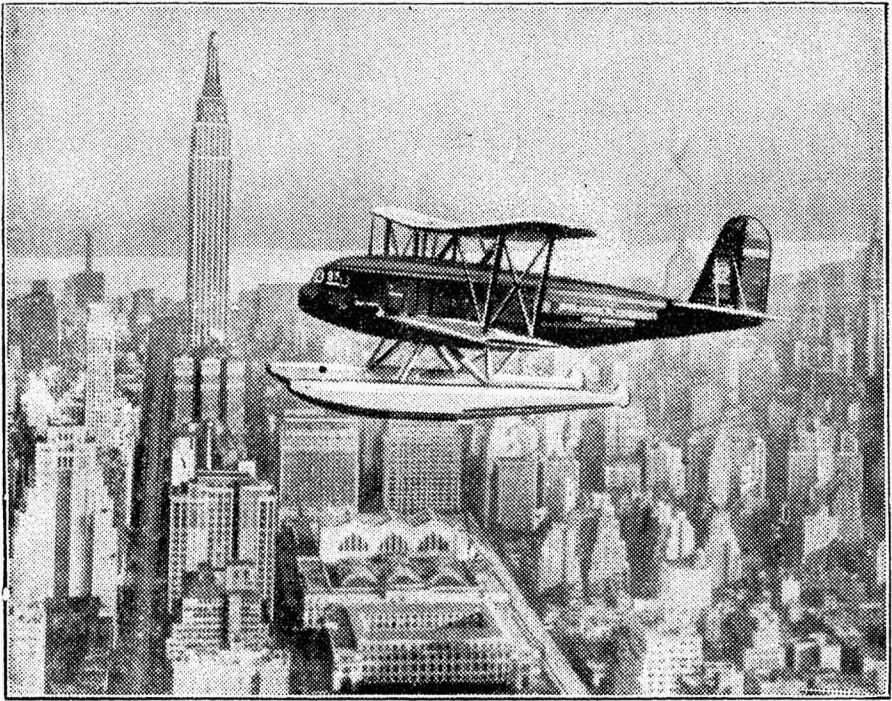

Nüüd pole enam väga vigagi, aga hää ka pole. Olen gaasivärgi põline vaenlane ja küünlaid ei või enam nähagi, kohe silmad vesised, paha tunne ja kõik...

Tervitades

MICKI-HIIREKE.

Lennuk New-Yorgi kohal.

LEO WAISENBERG:

JACK LONDONI SEIKLUSED

Jack mõtles: „Keegi ei saa teada, kas ma jõin õlle ära, või loksutasin maha“.

Ta kükitas maha, pani ämbri oma põlvedele ja hoides pää viltu, neelatas vahtu. Põlnud just eriti maitsev. Talle meenus, et täiskasvanud, enne kui hakkavad jooma, puhuvad vahu ära ja

hoides pää täitsa viltu, hakkas suurte sõõmudega trimpama mitte kunagi varemini maitstud jooki. Õlu ei meeldinud talle sugugi: kibe ja vastik maitse teisel. Kuid täiskasvanud ju armastavad õlut väga — tähendab, ta on maitsev. Ja Jack jätkas kangekaelselt joomist. Ta jõi suurte sõõmudega, nagu juuakse vastikut arstimit.

Lõpuks ta tõusis jalule, et minna edasi. Ta krimpsutas nägu — nii ebameeldiv oli talle õlle kibe maitse. Kuid ta lootis, et küllap meeldiv tundmus ilmub hiljemini, ja teel isa juure jäi veel mitu korda seisatama, et maitsta mõrudat märjukest. Äkki ta ehmus: ämbrisse oli jäänud just pool sest õllest, mis ta kottu kaasa oli toonud. Isa märkab, taipab milles on asi. . .

Mis teha?

Jack oli terane ja hää mäluga. Ta mäletas, et täiskasvanud segavad seisnud õlut, et teda uuesti vahutama ajada. Ta võttis kepi ja segas jäänuseid seni, kuni vaht tõusis ämbri servadeni.

Isa ei märganud midagi. Väsinud tööst kuuma päikese all, ta tühendas ämbri mõne sõõmuga, andis selle Jackile tagasi ja pöördus siis uuesti oma adra juure.

Jack käis hobustega kõrvu. Kuid imelik, ta ei saanud kuidagi minna otsesuunas. Ta tuikus ja jalad ei tahtnud ta sõna kuulata. Ta ei saanud aru millestki, mis see on, mis temaga sünnib. Silmis on kõik must, suus kibe maitse, kõrvad kumisevad, okse kipub pääle.

Vastikuim olukord. Helge suvipäev on nagu uttu mähitud. Isegi päike näib olevat pruun ja sapine nagu õlu. Aga isa jälgis poissi imestusega: taarub kui jobnu, vehib õhus kätega, — mis tal on? Jacki pää osutus hobuse kehast madalamal seisvaks ja oli veider vaadata, kuidas taarub too pisike meheke.

Aga Jackil oli päris halb. Jalad keeldusid täiesti teda teenimast, nägemine läks ähmaseks ja poiss kukkus otse hobuste kappjade alla. Isa tõmbas kõige jõuga ohjest, peatas hobused ja ruttas ehmunult mahakukkunud poega üles tõstma: on ta veata ja terve, või jõudis hobune teda juba lüüa? Õnneks, Jack oli veata ja terve, kuid täiesti purjus. Isa tõstis poisi üles ja kandis ta kätel puude alla.

Jack pomises midagi, pisarad jooksid tal üle palede. Isa taipas, milles seisab asi.

„Rumal,“ ta ütles, „kas siis õlu on väikestele lastele?“

Kuid Jack ei kuulnud midagi. Ta kannatas hirmsasti. Ta magas terve päeva puu varjus ja ainult õhtul, päikese loojumise ajal, kui isa ta äratas, ta tõusis suuri vaevu üles ja lonkis raske sammuga koju. Kogu keha valutas, aga pää oli raske kui katel, milles ema keetis pesu.

Ükskord, alles kolme aastane, ta kõrvetas end vastu pliidi-rauda, jäi sest ajast pääle ettevaatlikumaks ega põletanud end enam kunagi. Ka see lugu õllega jäi talle eluajaks meele. Ei, õlu pole väikeste laste jaoks. Väikesed lapsed ei või — ei tohi juua õlut.

Päätükk sellest, kuidas Jack tutvus raamatutega, neid hakkas armastama ja sellest, kuidas puudus ajas ta uulitsale ja sundis ajalehti müüma.

III

Jacki isa, kurnatud alatisest puudusest, otsis ikka juhust, kuidas perekonda vaesusest päästa. Ta polnud enam nii vastu-pidav kui noorusaastail ja raske elu tegi ta närviliseks. Teenis-tuse otsingud sundisid teda sageli asukohta muutma. Vähi-mastki ebaõnnestumisest jatkus, et sundida teda jätma kõrvale algatatud tööd.

Otsides paremat elu ta viis perekonna Aucklandist mornile ja igavale, San-Franciscost lõunapool asuvale San-Mateo rannikule. Kuid siin oli raskem korraldada oma majanduslikku elu-järge kui Aucklandis, ja John London kolis siit Livermore-Valley'sse (loe: Livermoor Väli).

See oli lausik org, päikesest põletatud, madalad kingukesed ei rikkunud tolle ühetoonilise oru üksindust. Siin John London töötas puuvilja aiaga, väikeses sigadega, kanapoegadega, lumi-valgete tuvide ja upsakate kukkedega, ranchos.

Esimeses päätükis oli juba öeldud, et Jack London pandi kaheksa-aastaselt kooli. See sündmus leidis aset nimelt siin Livermore-Valley's. Soojel õhtuil Jack, kui õed, vennad kärasid

ja mürasid aias, eemaldus koopasse, et lugeda raamatut. Raamatuid tal oli aga ainult neli. Esimene James Carfield'i elulookirjeldus, kes olnud esimesi võitlejaid neegrite orjapõlvest vabastamises. James Carfield vabariiklane, Ohio osariigi senaator, jõudis saavutada seda, et valged ei tohtinud mustanahalisi osta ega müüa nagu lojuseid. Seda lugedes Jacki viha süttis orjapidajate vastu ja talle näis, et ühes raamatukangelastega ta võitleb vabaduse eest, — vägivalla vastu.

Teine Jacki raamat oli Aafrika reisikirjeldus, kolmas naiskirjaniku Ouida (loe: Uida) romaan. Need raamatud ei avaldanud poisile erilist mõju, ehkki ta ka neid luges mitu korda. Seevastu aga meeldis talle eriti just neljas raamat, see oli Ameerika kirjaniku Washington Irvingu töö — „Alhambra“. Ta luges lugematuil korral läbi selle muinasjutu Alhambra lossist. Pooliti maha varisenud vana kamina punaseist telliskividest ta ehitas ja püstitas sihvakad tornid, imepäraseid terrassid ja võlvid, ühendas kõik need osad üheks suurepäraseks lossiks ja nimetas tolle „Alhambraks“. Jacki koolitoverid tulid imestama toda ehitist ja istudes õhtuti ümber Jacki kuulasid, kuidas ta luges Irvingu „Alhambra't“.

„Alhambra“ andis Jackile õpetajanna ja ta pidi selle jälle tagasi viima.

Raamatut tagasi andes ta kartis küsida veel mõnd raamatut ja kuni kogus julgust, väljendamaks oma palvet, õpetajanna otustas, et poiss enam raamatuid ei taha ja saatis ta koju. Jack lahkus kuulekalt ja nuttis kogu tee koolist farmini. Ta tahtis ju nii meeeldi saada veel mõnda raamatut!

Vali õpetajanna ei pakkunud talle enam raamatuid. Jack ootas asjatult ihaldatud sõnu: tahad raamatut? Mitu korda ta juba tahtis pöörduda palvega õpetajanna poole raamatute pärast, kuid vaevalt talle näkku väadanud, Jackil kohe ei tulnud sõnad keelele; vist väga ebameeldiv nägu pidi küll olema õpetajannal.

John London oli aga juba pettunud ranchos töötamisest, mis ei võinud ta perekonda päästa puudusest. Uus tööpakkumine sundis ta lahkuma Livermore-Valley orust ja pöörduma tagasi Aucklandi linna. Jack sai sel ajal juba üheksa-aastaseks.

Siin, linnas, Jack hakkas külastama maksuta rahvaraamatukogu ja ahnelt neelma raamatute sisu. Siin oli tuhandeid raama-

tuid, üks teisest parem. Kui ükskord pikk ja kõhn ümmargustes prillides raamatukoguhoidja andis talle välja inglise kirjaniku Smolett'i teoste täieliku kogu ühes köites, siis palju ei puudunud, et väike Jack pidi õnnest lämbuma. Ta luges hommikul, päeval ja ka öösiti. Ta luges voodis ja söögi juures; minnes kooli ja säält tulles, käies; vahetunni ja puhkuse ajal, kui teised poisid kärarikaste, lõbusate jõukudena mängisid koolihoovis. Ükski asi ei suutnud teda raamatu juurest eemale meelitada. Ta lõbus-tas end raamatukangelaste eluga, kujutles end olevat kõikide sündmuste kaasosanikuna, millistest kõneldi raamatus. Raamatud meelitasid teda tundmatuile maile — võitlema elu ja surma pääle.

Kuid see õnn ei kestnud kaua. Aucklandis John Londoni tabas järjekordne ebaõnnestumine: ta jäi tööta ja väike Jack tunnustati seks küllalt täiskasvanuks, et hakata isa aitama. Isa korraldas asja nii, et tast sai lehepoiss.

Varahommikul Jack ruttas saama ajalehti, siis ta sagis terve päeva mööda rikka linna uulitsaid. Ta lippas heledasti valgus-

tatud magasiinidesse ja restoranidesse, jättes lehed sinna, jooksis uuesti välja, uulitsale, hõigates valjusti lehtede nimesid. Ta kargas nobedaile trammidele, hüppas maha ja sagis uuesti mööda uulitsaid perude takukapjade, raskete vankrirataste ja kergete sõidukite vahel, püüdes müüa ära oma ajalehed.

See töö polnud kaugeltki kerge. Talvised külmad, palavus ja suvine lämbunud õhk ei piinanud vähe kümneaastast Jacki. Kuid siiski ta oli sunnitud jätkama toda tööd. Need mõned cendid, mis ta jõudis teenida ühe päevaga, päästsid perekonna näljast.

Ta lakkas lugemast raamatuid, seks ei jäänud enam aega. Joostes mööda suure kärarikka linna uulitsaid, ta nägi nüüd palju, mitte vähem huvitavaid asju, kui need, millest kõneldi raamatuis ja millest maksis kirjutada. Ta nägi uulitsakaklusi; kaklejate haavust voolavat verd; politseinikke, kes, ajades laiali jõuku, haarasid inimesil kraest ja tassisid neid jaoskonda. Ta astus sisse trahtereisse, kus inimesed, kes joonud meelemõistuse kaotamiseni, lebasid saepurust asemel. Ta nägi meelegeid ja kehvust, kuid selle kõrval kordnikest kaitstud mühavat, rikat suurlinna elu. Lehepakk kaenlas ta tungis kõige mornimaisse ja ka kõige lõbusamaisse linnakolkaisse. Ta tohtis kõike näha ja ka kõigest osa võtta. Linn, mis Jacki isale oli nii vastumeelne, tegi oma töö: Jack õppis kaklema, häbematusi kõnelema, valedama, nagu kõik need, kellega ta nüüdsest pääle kokku puutus. Kuid unistus tungida tundmatuile maile süttis tas ikka heledamini. Ta oli juba lapsest pääle harjunud merega ja armastas teda. Ja ta tahtis minna merele, näha uusi maid ja uusi inimesi.

Päätükk sellest, kuidas Jack tutvus merega, paatide ja laevadega, ja sest, kuidas ta otsustas hakata ehtsaks merimeheks.

Sadamas ja trahtereis Jack kohtas sagedasti merimehi, kes kõnelesid kaugeist maist ja inimesist, põnevaimaist seiklusist ja matkadest. Jack kuulas ahnelt selliseid jutte. Ta soovis kõike seda ise läbi elada, millest jutustasid merimehed. Vanemad ei võtnud talt kõike teenitud raha: nad jätsid talle veidi lõbustamiseks. Selle raha eest üüris Jack rannal kalurilt purjepaadi, mis oli jalga 14 pikk. Jõudnud kanda laiali vajaliku arvu ajalehti, Jack ruttas oma paadi juure.

Ta heiskas ¹⁾ purje ja istudes tüüril juhtis paadi God-Ailandi

¹⁾ tõmbas üles.

vainast välja. Värske meretuul ergutas teda. Jack hingas meelsasti sisse mere õrnu soolaseid lõhnu. Mõnikord ähvardas torm väikest alust hukutada. Kuid Jack ei kohkunud. Hoides peos tüüri ja valitsedes purje, ta laulis valjusti uljaid merimeeste laule.

Aluse²⁾ nina löikas tumedaid, vahutavaid vesi, vandid kiikusid ja Jackile näis, et ta on juba ehtne, vilunud merimees — vana merikaru.

Vaikse ilmaga ta laskis purje alla ja alus läks siis tasakesi õõtsudes kergest ja hädaohutust tuulest aetuna edasi. Jack heitis aluse põhja pikali, sulges silmad ja talle näis, et ta lahkub San-Francisco lahest ja läheb kaugele merireisile, et sadamasillalt lehvitatakse talle rätikute ja kirjude lippudega. Ja ennäe — inimesed sadamasillal jäävad ikka väiksemaks ja väiksemaks, aga tema, kapten Jack, juhib oma laeva tundmatuile kaldaile.

Sel ajal Jack astus juba viieteistkümnendasse eluaastasse.

Kord, kui Jack parajasti heiskas oma paadi purje, kavatsedes purjetada kaldast eemale, astus ta juure seitsmeteistkümneme aastane nooruk ja hüüdis teda:

„Kas sa ei viiks mind sinna, kuhu mul vaja?“

„Aga kes sa's oled?“ küsis Jack.

Nooruk jutustas meelsasti oma lugu. Teda hüütavat Scottiks. Ta teeninud jungina — laevapoisina ühel Austraaliasse mineval inglise laeval. Jooksnud säält ära ja astunud teisele laevale, mis toonud ta San-Franciscosse. Nüüd tal ei olevat üldse ametit ja ta kavatsevat minna valaskalalaevale. Tal olevat vaja pääseda luubile „Aidler“, et kõnelda sääli vahiga. See vaht pidavat minema valaskalalaeva „Bananzele“ harpuuniviskajaks³⁾.

„Vii mind luubile,“ lõpetas Scotti, „kuid raha mul pole sulle üleveo eest kahjuks mitte maksa.“

(Järgneb).

²⁾ laeva.

³⁾ Harpuuniviskaja — odamees, madrus valaskalalaeval, kes viskab valaskala harpuuniga — raudkepp teravate raudkidadega.

Arva, arva, mõista, mõista!

Uusi ülesandeid.

10. Mõistatus.

1	2	3	4	5
				
				
6	7	8	9	10

1—6 algelisemaid veesõidukeid, 2—7 üksiklane, 3—8 ruumikas, suur, lai, 4—9 alev Eestis, 5—10 jook.

1—5 ajalehti, 6—10 noorte ajakiri.

11. Matemaatiline ülesanne.

Kahe ruudukujulise maatüki pindalad on kokku 6100 km². Esimese maatüki pindala on teisest 1100 km² võrra suurem. Kui pikad on nende maa-alade küljed?

12. Saladuslikud arvud.

1	2	3	4
15			5
14			6
13			7
12	11	10	9
			8

Nelinurgas asuvad arvud asetada säärasesse järjekorda, et

iga kahe kõrvuti oleva arvu summa oleks kas 15, 16 või 17.

Tänase päikliportsjoni lahendused palun adressida hiljemalt 5. jaan. 1934 — Tartu, Ülikooli tään 21; Micki-Hiireke. Tartu vikerlased pistku otse sama maja postkasti — alumisel korral, vasakut kätt. Kui toimetust õigete lahendustega kostitate, kostitab toimetust teid huvitava noorsookirjandusega.

Hääd edu soovides

MICKI-HIIREKE.

Nr. 31. Ülesannete lahendused.

7. ALGKOOSKÕLA MÕISTATUS.

1—0—2 kask, 1—0—3 kaste, 1—0—4 kastma, 1—0—5 kasulik, 1—0—6 „Kasvatus“, 1—0—7 kassimatu.

8. ARVMÕISTATUS.

$$10 + 2 \times 3 = 36$$

$$16 - 4 - 2 = 10$$

$$20 : 4 + 2 = 7$$

$$36 + 10 + 7 = 53$$

9. KEERUKAS ÜLESANNE.

—1—8—1—

Toimetus: J. Käis, J. Partjõgi, O. Luts, A. Oengo-Johanson, M. Nurmik, H. Valma, Th. Brandt. Vastutav ja tegev toimetaja: M. Nurmik. Tallitusjuht: H. Valma. Väljaandja: „Töökool“.

Toimetus ja tallitus: Tallinna, V. Roosikrantsi 3.

Tellimishind: aastas 2 kr., poolaastas 1 kr., üksiknr. 10 s. „Vikerkaar“ ilmub 20 numbrit aastas. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutised.